

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СТРУЧНИ ЛИСТ ЗА СВЕ ПОЛИЦИЈСКЕ РАДЊЕ

»ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК« излази једанпут недељно. По потреби биће ванредних бројева. Претплата се шаље уредништву у Београду »Краљев трг« до Управе града Београда, а у унутрашњости код овлашћених скупљача или на пошти. Цена је листу: селима, које улазе у састав општине а која је већ претплаћена, чиновницима, учитељима, званичницима, општинским писарима и осталим званичницима у опште годишње 12, полугодишње 6 динара. Гостиничарима и механичарима из унутрашњости годишње 16, полугодишње 8 динара. Жандармима годишње 8, полугодишње 5 динара, ну ови се по овој цени могу претплатити само преко својих командири полицијских односно пограничних одреда. Надлештвима у опште 20 динара на годину. За иностранство: годишње 24, полугодишње 15 динара. Поједини бројеви »Полицијског Гласника« не продају се. Рукописи не враћају се.

РОВИЈАШКЕ ЖЕНЕ

— Scipio Sighele —

Наш реторички сентиментализам укинуо је смртну казну (реч је о Италији. Ур.): наша језуитска и утавчана суровост створила је затвор. Кад би упитали неког човека: или би волео да ти се једним ударом одсече глава, или да живиш годинама и годинама сам, у малој ћелији, не видећи сунца ни месеца и да немаш ни с ким да проговорим? Он би вам за цело одговорио: волео бих одмах умрети. Али ми, људи образовани и пуни саучешћа, ми га ипак осуђујемо да живи.

Страшан је тај затворенички живот. Он поступно гаси интелегенцију и подивљава човека. Сличан је оном мучењу средњевековном, кад је кривац затваран у гвозден кавез на врх какве куле као нека дивља звер. Тај кривац је бар гледао небо и сунце. Ми данас нисмо задовољни да га лишимо само слободе, већ га лишавамо још ваздуха и сунца.

Још ми је жив онај ружни утисак, кад сам једног дана први пут походио казнени завод у Читавекји. Ушли смо у једну пространу собу тако око подне, кад је било време одмора. У тој соби било је на две стотине душа. У четири дугачка реда беху се позивали лопови и убице, једна мрачна и црвенкаста маса.

С нама је био управник тога завода. Чим се он појавио, сви робијашки устадоше. Какав звекет данаца! Обузе ме страх и ужаснух се. Ма да ја врло мало имам учешћа према зликовцима, ипак ми одједном, верујте Богу, искрену у глави питање: — Имамо ли ми право, да долге доведемо човека?

Па ипак робијашки је живот цвеће према животу затвореника. Они се могу видети, могу разговарати, могу радити на отвореном ваздуху. Шта мари што имају ланце на ногама? Навикну се, па то мрско обележје робовања не смета им да иду. Затвореници немају окова, али ако хоће да се макну, после три корака ударају у влажни зид своје мрачне ћелије.

* * *

У Италији нема оног мање суровог система социјалне одбране што га има Русија, а то је депортација. А ако хоћемо по души, то је систем егзистичнији, јер се један крај ослобођава од зликоваца, који га заражавају... а насељава се други. — Венијамин Франклин да би сузбио прогоњење у Америку, питао је Јевропејце: — »Шта би сте ви рекли кад би вам ми послали у Јевропу змије звечарке? — Али то је једини систем, који допушта кривцу живети човечански и не лишава га свега у друштву. До душе ни живот прогнатих није баш тако добар, али је прави рај према животу затвореника, који дан и ноћ труну у ћелијама.

Један руски књижевник, господин Чеков, описао је у неколико чланака у »Руској Мисли« живот прогнатика на Сахалину. Сахалин је једно мало острво између Охотског и Јапанског мора. Он нам открива непознат свет.

Ти робијашки што су оставили отаџбину без наде да ће је икад више видети, што иду на тежак и дуг рад, дуг као и живот, који још више отежава суровост владиних чиновника — имају бар једну утеху, које су лишени наши кривци. На далеко острво могу их пратити њихне жене; у том тешком прогонству имају свог друга, жену, која уноси једну жицу поезије

у вулгарни живот тих јадника, која улева лепе осећаје у мозгове, који су већ окорели од греха.

Има много жена — прича Чеков — које су пристале да прате свог мужа; има много жена (које су такође прогнате) у којима је прогнатик нашао новог друга, који му је помогао да заборави изгубљену породицу.

Зар онда није боље бити прогнат на Сахалин, него бити жив сахрањен у ћелије наших затвореника?

* * *

Видео сам у Донеу — прича Чеков — једну прогнату женску, која је боловала од падавице и која је била љубазница једног робијаша. Он ју је окружавао таквом нежном пажњом као нека милосрдна сестра. И кад сам му ја напоменуо, да то мора бити врло тешко живети с женом толико болесном, одговорио ми је: — »Не мари ништа, екселенцијо, ја је веома волим.«

У Новом Михаилову (све ово прича Чеков) видео сам другу једну љубазницу једног робијаша, која није имала ногу. Јадна жена лежала је дан и ноћ на једном креветцу. Робијаш је, кад год је могао, брижљиво обилазио је и пазео, а кад му ја рекох, да би боље било послати је у болницу, он ме погледа погледом, који је хтео рећи: Ви сте сурови!

Зар вам се не чини да ове епизодице, сакупљене готово по благу, не заслужују сузе једног Превота?

И ако има идила, не оскудева се ни у драми на острву Сахалину.

Вукол Попор затече једног дана своју жену у сувише интимном разговору с његовим оцем, и уби га. Осудише га и прогнаше. Послаше га у Корзаков на онда у Владимировку.

Вукол је био младић леп као Адонис, умиљат као јагње. Господари код којих је радио имали су велике вере у њему. Знали су да неће да пије ракије нити да краде новаца. Он се није могао оженити на Сахалину, јер му је жена била жива а није никако намеравао да се раздваја.

То је јунак. Да видимо сад јунакињу романа. То је једна позната женска, по имену Тертихнаја, љубазница робијаша Кохелева, жена глупа и ружна, која се непрестано свађа с Кохелевом, коме се то досади, те је пријави и њу преместише у Владимировку.

Вукол је виде и заљуби се. Тертихнаја не остаде равнодушна према тој ватреној љубави. Али Кохелев отвори очи и преклиње своју стару љубазницу, да се врати њему. »Узми ме, па ћу се вратити« — одговара му Тертихнаја.

Вукол је моли да га не оставља, а она — као мудра и практична жена — одговара му: »Дођи да ме обиђеш кад се удам, ја не могу да останем с тобом, ти си ожењен, па и ја се морам удати: у интересу ми је«.

Вукол у очајању отрује се. Сиромас Вукол!

Неколико недеља пре но што ће се отровати, узвикнуо је, гледајући Тертихнају: »Ох жене, жене! Због жене сам отишао на робију, а због жене морам умрети!«

* * *

Али не могу све женске, које су прогнате на Сахалин, постати жене или љубазнице робијаша. Оне и служе (реч сурова али истинита), служе становнике на том острву.

Губернатору те колоније долазе често молбе написане од речи до речи овако: „Молимо Вашу екселенцију да се сети за нашу марву, да би имали млека и за женскиње, да би одржавали ред у нашим домовима.“

Молбу потпишу становници острва, и губернатор похита с одговором, да ће се постарати чим стигне нов транспорт из Русије.

Да видимо како ће се постарати, да задовољи те чудне захтеве.

Кад стигне транспорт жена у Александровск (престоница Сахалина), них најпре спроведу у затвор... Јадне жене, још бледе и уморне од морске болести, корачају полако, погнуте под тешким пртљагом. За њима иде гомила радознала света. Та тужна поворка жена подсећа човека на јато риба, које гоне китови и делфини. Сељаци такође иду за том гомилом, али они мисле само поштено: потребна им је жена, да им одржава ред у кући, потребна им је домаћица. Међу тим функционарима треба... љубазница.

Вече је. Женске затворе у заводске собе. Напољу мушки разговарају о њима, оцењују их, претресају, спремају се за избор, који ће бити сутрадан.

У зору почиње дељење плена између сахалинских становника. Најмлађе и најлепше остану у престоници код чиновника и богаташа — старије и ружније остављају се за робијаше и за сељацима.

Кад се тако учини избор за харем чиновника, они решавају који мушкци могу добити свој женски плен. Они срећни, који су у том броју, позову се да дођу тога и тога дана, да изберу „своје невесте“.

И одређеног дана дођу заручници (тако их зову) у затвор. И одиста они имају изглед заручнички: обуку се у најлепше најновије одело, метну лепе шешире на главу, обују лепо овиксане чизме...

Чим приспеју, пусте их у женско одељење.

Први четврт сахата мало су збуњени. Гледају женске и обилазе их. Оне седе замишљене. Мушки бирају: и бирају с естетичким критеријумом. За тим гледају да нађу ваљану жену и домаћицу, а то покушавају прочитати на њихним лицима. И гле, сваки је већ изабрао по једну. Сео је крај ње и разговор почиње. Она га пита, да ли је у колеби, у коју ће отићи с њим да живи, постеља дрвена или од сламе, да ли има самовар. Он јој одговара да има самовар, коња, теле и постељу. Кад се сврши инвентарисање, она се усуди да га упита:

— Ви нећете са мном рђаво поступати, је л те?

Разговор је свршен. Женска је уписана као жена тога и тога, и грађански је брак закључен. Човек иде кући са својом женом.

Кад дођу кући, невеста пре свега подложи самовар, а суседи видећи да на димњак излази дим веле: — Тај и тај се оженио!

* * *

Пролазе године и приближује се старост. Ако је ко осуђен на неко време, ближи му се и осмејкује слобода и повратак у далеки завичај.

Али колико је њих што издрже толике године и виде тај дап, за којим су чезнули?

Више пута муж умре, а жена, поставши удовица и сама, нема одважности, снаге, воље да предузме тај дуги пут.

Чемеран је живот на том острву, али повратак се чини немогућ.

И јадне жене умиру ту, пошто су људе, који то нису заслуживали, обасипале свима својим милошћима, умиру и нико их се не сећа, с њима поступају као са животињама и створима, које су служиле за уживање понеком допову или убици.

Колика силна блага непознате нежности!

Колико је кратковидна психологија велике публике, која не верује у узвишену скромност, у јуначна пожртвовања оних што су учинили неку кривицу! — Већина уображава да у затворима нема створова што осећају, да у криваца нема срца. А међу тим колико пута ми поштени можемо од криваца научити се уљудности и алтруизму!

Можда ову врлину, бити добар и рђав, има само женски пол. У свакој жени има поетске жице нежности и суровости. Острво Сахалин зна за те невероватне супротности.

Међу прогнатим женама има браколомкиња, крадљивица, убица. Али оне на острву Сахалину постају часне жене, које носе ударце кнуте, а неће да попусте вољи понеког мужика, да би остале верне свом робијашу; постају поштене жене, које штеде оно мало прихода, љубе своју децу, и ни за шта на свету не би дирнуле ни влас туђу.

Шта ли их то тако преобрази?

Ми не знамо одговорити на то питање. Константујемо само факат, и питамо: да ли у мрским ћелијама затвореничким има створова, који тако осећају?

ИЗ СУДНИЦЕ

Кривична осуда страних судова не чини против оптуженог отежицу из тач. 5. § 65. крив. зак. нити има утицаја на његово владање у нашој земљи, где је дело извршено.

Пресудом првостепеног суда за вар. Београд, као поротног, од 16. октобра 1899 год. Бр. 22.141. опт. Никола осуђен је на смрт за седам опасних крађа, које је извршио у Србији, јер су испуњени услови из § 243. крив. пост. за то, што је признао, а не стоји случај из § 60. крив. зак. за то, што има само једну олакшавну околност признање, а у исто време има и једну отежавну из тач. 5. § 65. крив. зак. с тога што је и раније од митровачког суда у Срему за истоветан злочин, опасне крађе, осуђиван.

Добро владање суд није узео опт. Николи при одмерању казне за то, што је и раније од страног суда осуђиван, а и према броју дела, која је починио.

По жалби опт. Николе и његовог браниоца Касациони Суд у своје првом одељењу примедбама од 25. октобра 1899 год. Бр. 8598 поништи ову пресуду са разлога:

„Одредба тач. 5. § 65. крив. зак. односи се само на она кажњива дела, која је кривац извршио у нашој држави, Краљевини Србији, а никако и на она, која је извршио у којој од туђих држава, и за то се опт. Николи нису могла узети за отежицу и она кажњива дела, која је он извршио у Аустро-Угарској. Према томе, суд је требао да узме при изрицању своје пресуде како владање оптуженог у нашој држави Краљевине Србије, тако и само његово признање, и ако је оно по § 243. крив. пост. услов и за смртну казну“.

Првостепени суд за вар. Београд није усвојио ове примедбе већ је у акту од 28. октобра 1899 год. Бр. 23.107 дао овакве противразлоге.

„У тач. 5. § 65. крив. зак. не прави се разлика између кривичних осуда наших и страних судова, већ се просто наводи „ако је кривац за друго злочинство или преступење већ био кажњен“. Дакле, свеједно је од ма кога па и страног суда био осуђен. У овом случају у толико пре, што се из осуде страног аустро-угарског суда види, да је осуђиван за истоветно дело-злочин крађе, за које му је и овај суд судио; осуђиван је дакле за дело, које је у нашој држави кажњиво.“

Не стоји разлог Касационог суда, да првостепени суд за вар. Београд није ценио владање опт. Николе у нашој држави, јер је у својој пресуди казао „према броју учињених дела“ те суд не може узети да је доброг владања. Начин извршења и број опасних крађа, које је опт. Никола извршио у Србији јасно показују, да је он покварен и неваљао човек, склон на чињење тешких кривичних дела, према чему је јасно, да није доброг владања.

У осталом судска оцена о овоме, оцена је једног факта, која не подлежи контроли Касационог Суда, по § 6. зак. о његовом устројству“.

Касациони суд у својој Општој Седници 28. октобра 1899 год. № 8.729. одржао је у спли и важности примедбе свог првог одељења, јер је нашао да противразлози првостепеног суда не стоје.

новембра 1899 г.
у Београду.

Саопштио
Д. Н. С.

ПОЛИЦИЈСКИ РЕЧНИК.

Општински послови.

а., Тужба.

I. Суђење по грађанским споровима

Суду општине куршумлиске

Мијаилу Марковићу, кострецији оvd., дао сам на зајам 140 динара готових новаца, са том обавезом, да ми овај дуг плати о Митрову дану 1897 године, без икаквог интереса, а ако ми тај дуг о року не исплати, онда ће ми дужан бити платити 12% годишње интереса од дана прошлог рока до наплате.

Као доказ за постојање овога дуга дао ми је облигацију својеручно написану и потписану, на којој су ми у случају неисплате, од стране дужника одговорни за исплату дуга, са припадајућим интересом јемци и то: Павле Лазић, мумџија и Стеван Берић, пекар овдашњи. Ову облигацију прилажем уз ову тужбу под %.

Пошто је рок за исплату протекао а дужник ме по својој обавези није измирио, ја сам га чекао и после рока до Ђурђевога дана 1898 године, а тада сам му се обратио са молбом да ме у потраживању измири, но он то није хтео, или није могао учинити, услед чега сам био принуђен тужити га томе суду са молбом да га на плаћање овога дуга са интересом осудити изволи, да ми накнади плаћену таксу и на име трошка и дангубе 20 динара.

Тај суд је овај спор пресудио, тако, да ми тужени плати дуг, у 140 динара, са 12% годишњим интересом, од 26 октобра 1897 године, као дана прошлог рока до наплате, да ми накнади плаћену таксу у 8:50 динара и на име дангубе и парничних трошкова 10 динара. О овоме служи за доказ пресуда под % коју у ориџиналу подносим и која је „извршном“ постала.

Ову своју пресуду, суд тај узео је у извршење за наплату од мога дужника Мијаила Марковића и када је приступљено попису његове имовине, није се могло наћи ништа што би се према закону могло узети у попис, те да се продаји изложи и за мене овај дуг наплати. О немогућности наплате за овај дуг известио ме је суд тај својим уверењем од 24 септембра 1899 год. Бр. 7594, које овде под % прилажем.

Како се од главног дужника Мијаила Марковића, кафеџије, нисам могао наплатити, то сам принуђен тужити томе суду јемце: Павла Лазића, мумџију и Стевана Берића, пекара, и молити суд, да их осуди, да ми плате 140 динара главног дуга, са 12% годишњег интереса од 26 октобра 1897 године до наплате, да ми накнаде плаћену таксу, по спору дигнутом и вођеном противу главног дужника Мијаила у 8:50 динара и досуђених ми судским путем 10 динара на име трошкова парничних, даље да их осуди на плаћање таксе коју по овој тужби полажем и на име трошкова и дангубе по овоме спору 20 дин.

За доказ подносим исправу о задужењу, пресуду о осуди главног дужника на плаћање дуга, и уверење о немогућности наплате дуга од главног дужника.

Вредност тражбине 140 динара јемственог дуга са 12% год. интереса од 26 октобра 1897 год. до наплате са осталим споредним трошковима.

Докази исправе.

Основ тужбе јемствени дуг.

1 октобра 1899 год.

Куршумлија.

Покоран суду
Најдана Петровић
магација.

Прилози:

I. Облигација

На сто четрдесет динара, коју суму новаца узео сам на зајам од г. Најдана Петровића, магације овдашњег, с тим да му исту вратим од данас до 26 октобра 1897 године, без икаквог интереса. Но ако му о року ову суму не бих платио платићу му на име интереса по 12% годишње од дана прошлог рока до наплате.

За бољу сигурност даћу му овај дуг о року исплатити дајем му два јемца и то: Павла Лазића, мумџију и Стевана Берића пекара, који ће после рока ако ја дуг неби измирио бити дужни моме повериоцу исти измирити.

24 марта 1897 г.

Куршумлија.

с. р. Мијаило Марковић
костреција из Куршумлије.

За горњи дуг у суми сто четрдесет динара са припадајућим интересом у случају неисплате о року до наплате јамчим. с. р. Павле Лазић, мумџија.

За горњи дуг у суми сто четрдесет динара са припадајућим интересом у случају неисплате о року до наплате јамчим. с. р. Стеван Берић, пекар.

II. Уверење

На захтев Најдана Петровића, магације оvd., суд општ. куршумлијске издаје му следеће

Уверење:

Када је приступљено извршењу пресуде овога суда од 24 маја 1898 год. Бр. 1563, која је изречена у спору Најдана Петровића, магације оvd., противу Мијаила Марковића, костреције оvd., за наплату дуга по истој и то: главног дуга 140 динара са 12% год. интересом од 26 октобра 1897 године до наплате, таксе парничне 8:50 д. и 10 динара трошкова, није се у државини дужника Мијаила, а у присуству три грађанина ништа наило што би се у попис узети могло за наплату овога дуга.

О овоме се поверилац Најдан извештава, пошто је прописну таксу у два динара за ово уверење платио.

Од суда општине куршумлијске, 24 септембра 1898 год. Бр. 7594. Куршумлија.

Писар.

Бр. 9250, Завести тужбу и позвати обе парничне стране ради извиђаја и пресуђења овога спора.

1 октобра 1899 год.

Куршумлија.

Председ. суда

Бр. 9250, Завести тужбу и позвати обе парничне стране

ради извиђаја и пресуђења овога спора.

Председ. суда.

б. Белешка.

Рађено у суду општине куршумлијске, 20 октобра 1899 год.

Белешка по спору

Најдана Петровића, магације оvd.

противу

Павла Лазића, мумџије и Стевана Берића, пекара оvd.

Због јемственог дуга.

Судили су:

Председник суда

Кметови

Бележио писар.

На данашње рочиште дошле су обе парничне стране.

На понуду суда нису могли да се поравнају.

Прочитана је тужба. Тужилац оста у свему при истој, тражећи и за данашњи предстанак пет динара.

Тужени изјавише, да су они доиста потписали ову приложу облигацију, као јемци, за Мијаила, са обавезом, да ће је платити ако је он о року не исплати, али њихова обавеза после рока не вреди, јер је дужник требао одмах после рока тражити наплату, када би се могао од дужника наплатити, јер је исти тада био у могућности, да дуг плати. Он то није хтео чинити, но га је чекао, према чему с њих пада обавеза јемствена. Траже да се тужилац од свога тражења, као немесног одбије. За данашњи предстанак траже по 10 динара.

Тужилац изјави: не стоји то што тужени наводе, јер да су они јемчили само до рока, онда не би у своме јемству јемчили и за интерес који тече тек после рока, јер га дотле није ни било. Тражи да се осуде на плаћање овога дуга са свима трошковима, којима је он по оба спора био изложен.

Судски разлози:

Поднетом приватном исправом коју је тужилац за доказ поднео и која потпуно одговара прописима § 192 грађ. судског поступка, доказано је то: да су оба тужена одговорни за исплату овога јемственог дуга за Мијаила, од кога се дуг није могао наплатити, као што уверење општ. суда гласи. Њиховој одбрани, да овај јемствени дуг од њих отпада, јер није одмах после рока тражен од дужника, не може бити места, јер то нису у своме јемству на обавези ограничили. Овај су дуг дужни платити као и све остале споредне трошкове и зато суд општ. куршумлијске на основу § 6 13 грађ. пост. и 834 и 837 грађ. законика

Пресуђује:

Да тужени Павле Лазић, мумџија и Стеван Берић, пекар оvd., плате солидарно тужиоцу Најдану јемствени дуг, за Ми-

Јајла Марковића, кострецију и то: 140 динара главног дуга са 12% год. инт. од 26 октобра 1897 године до наплате, плаћене таксе по првом спору противу Мијаила и досуђених трошкова 18:50 динара, тако исто плаћену таксу по овоме спору 9 динара и на име осталих парничних трошкова и дангубе 15 дин. Пресуда саопштена парничарима одмах јавно у суду.

Од суда општин куршумлијске, 20 октобра 1899 године Бр. 9420, у Куршумлији.

Писар.

Председник суда.
Кметови.

НЗ. Заведи белешку и пресуђење у протокол суђења.

Одговори уредништва

На задатак постављен у 38. броју „Полиц. Гласника“ правилно су одговорили општ. писари ови:

1. Милан В. Милосављевић, деловођа општ. лепеничке.
2. Светозар Планинић, рачуновођа општ. лепеничке.
3. Светозар Ерић, писар општ. бањанске.
4. Св. Л. Поповић, рачуновођа општ. бањанске.
5. Живојин Ј. Шобић, деловођа општ. липолишке.
6. Бранко Радојевић, писар општ. драчке.
7. Љуба И. Јовановић, писар општ. ракиначке.
8. Ђорђе Лукић, члан суда општ. лужничке.
9. Милован М. Маринковић, писар општ. лужничке.
10. Јован Костић, деловођа општ. добричке.
11. Миладин Пандуровић, писар општ. ноћајске.
12. Стојан Николић, писар. општ. трњанске.
13. Милија М. Раденковић, писар општ. бољевачке.
14. Живојин Н. Николић, деловођа општине ритопечке

који су се изјаснили, да је пресуда суда општине пожешке правилна и на закону основана. Са ових разлога: Што је тужилац тужбом својом и испитом испитаних сведока потпуно доказао постојање дуга. Што је исти дуг тужени Петар и сам потпуно признао. Што одбрани туженог Петра да је дуг тужиоцу платио и на то добио признаницу, па исту затурио на шта ће се заклети, нема места, јер § 290 грађ. суд. поступка, тражи главну заклетву, тако, да се иста мора нудити противној страни и у случају повратка исте, да ће се применити од стране понуђача, што овде није случај. Дакле заклетва је једнострана. Да стоји то у ствари да је изгубио признаницу о плаћеној кирији, требао ју је судским путем тражити у дуплику од свога повериоца, он то није учинио.

Остали су писари неправилно одговорили, а нарочито онај, који осуђује општинске судове што се држе прописа § 13 грађ. судског поступка желећи, да општински судови улазе у све детаље и после § 26 грађ. судског поступка.

Ми се у томе не можемо сложити, јер општински судови могу улазити у грађански поступак на даље само у онолико, колико би своју радњу правилније вршили, а никако и у све појединости, јер то устројство самих општинских судова нити дозвољава, нити би сва та радња, код јасних законских одредаба, била саобразна закону.

РУКА

— Ги де Мопсан —

Слушаоци окружише г. Бермитјера, истражнога судију, који баш тада поче да прича о тајанственом догађају у Сен-Клу.

Читав месец дана ово необјашњиво злочинство занимаше Париз. Нико не знађаше да објасни начин извршења злочина.

Г. Бермитјер, наслоњен леђима на камин, причаше, склапајући доказе и претресајући туђа мишљења, али свога ипак не даваше.

Више дама бејаху уставале и приближиле се говорнику. Радознано бејаху упрле очи на обријана уста судијина, из којих тецијаху занимљиве речи.

На судијино причање оне дрхтаху, трзаху се и до крајности се узбуђиваху својим сопственим страхом, али их лакома и ненасита жеђ за ужасом нагоњаше да нетремнице гутају судијиној речи.

Једна од њих, кад судија мало уђута, прѣмрмља:

— То је ужасно! То личи на натприродно. Неће се никада ништа дознати.

Судија се окрете њој:

— Да, госпођо, могуће је, да се неће никада ништа дознати, али што се тиче натприродности, — то не стоји.

Ми смо пред једним злочином, заиста вешто извршеним и тако увијеним у тајанственост, да га још не можемо разрешити, због непојамних околности, које га прате.

Ја сам лично пређе имао да ислеђујем једну аферу, где се доиста могаше мислити, да има нечег фантастичног.

Мораше и она да се баца у заборав, због недостатака факата, којима би се ма и најмање могла објаснити.

Више дама узвикнуше у исти мах тако, да се чу један једини глас:

— Ох! причајте нам то!

Г. Бермитјер осмехну се споро, као што приличи једном истражном судији, — и поче:

Изгледа, као да сам и ја могао, пре него остали, ма и за тренутак, претпоставити овој авантури нечег надземаљског, као што ће се то из причања видети, — али ја, ја верујем само у факта.

Па и кад би се хтело изразити оно што ми не схватамо, ми ћемо се просто послужити речју необјашњиво, уместо речи натприродно, то ће бити много боље.

Бејаш тада истражни судија у Ајачију, варошици малој и лепој, постављеној на обали величанственог залива, кога са свих страна окружују високи брегови.

Нарочито бејаш претрпан ислеђивањем крвних освета.

Начин извршења ових бејаше кашто узвишен, кашто сувише драматичан; понекад дивљачан, а гдешто и херојски.

На Корзици наилажах на најразноврсније случајеве освете, које човек може замислити: на вековне мржње, утишане за кратко време, али никад неугашене; на гнусна лукавства; на убиства, због којих се ствараху читаве сече, често славе достојна дела.

Кроз две године слушах само како се говори о цени крви.

По ужасној корзиканској предрасуди, свака учињена неправда свети се не само над оним, који ју је извршио, већ и над његовим потомцима и сродницима.

Виђах, како корзиканци убијају: старце, децу, рођаке, — све из освете.

Бејаше ми пуна глава оваквих догађаја.

Еле, једнога дана дознадох, да је неки Енглец закупио на више година једну малу вилу у врх залива; да је са собом довео и слугу, Француза, кога је погодио у Марсељу, кроз који је пропутовао.

Наскоро цео свет поче да разбира о чудном дошљаку, који међутим све своје време провођаше сам у вили, излазећи само у лов и у риболов.

Избегаваше, да се ма с ким пусти у разговор, а у варош никад не долазаше. Свакога јутра виђаше се, како се по читав сат вежба у пуцању из пиштоља и карабина.

Наскоро почеше баснословне приче да се причају о странцу.

Једни тврђаху, да је он нека висока личност, и да се, као бегунац из своје отаџбине, склонио у Ајачио, из политичких разлога.

Други говораху, да се сакрио, пошто је извршио неко велико злочинство. Чак се причаху и неке ужасне појединости о начину извршења.

Хођах најпосле и сам, као истражни судија, да сазнам што о овом човеку, али ми то у први мах никако не бејаше могуће.

Једва дознах, да се зове Џон Ровел, али и то не беше сигурно.

Најзад се реших, да изблиза мотрим на њ, али при свој мојој пажњи, мени овај човек не изгледаше ни најмање подозрив.

Међутим, како се јавно мњење и даље њим све више и више занимаше, стварајући све чудноватије бајке, то се ја најзад реших, да покушам, те да се сам собом упознам с овим странцем; и ја отпочех редовно да ловим у околини његове виле.

Дуго тражих zgodну прилику. Најзад она се указа у облику једне јаребице, коју ја сам пустих и коју убих пред Енглезовим носем.

Мој ми је пас донесе; али чим узех јаребицу, одох да се извиним за своју непристојност, и да умолим сир Џона Ровела, да убијену тицу прими.

Бејаше то крупан човек, косе црвене, таке исте и браде; врло висок и врло развијен; нека врста херкула, херкула мирног и изображеног!

Не бејаше у њега ни најмање оне британске укочености. Он ми веома живо благодари на мојој пажњи, говорећи француским нагласком.

На крају од једног месеца дана ми се разговарасмо пет или шест пута.

Једне вечери пролажах ја поред његове виле и опазих га, где пуши своју душу, седећи на столицу у свом врту.

Поздравих га, а он, кад ме познаде, позва ме да уђем и да попијем с њим чашу пива.

Ја се не дадох дуго молити.

Он ме дочека са свом пажњом енглеске куртоазije.

Похвално се изрази о Француској, о Корзици, и најзад изјави да веома воли ову земљу и ову обалу.

Тада му ја ставих веома обазриво неколико питања, интересујући се веома живо за његов живот и његове намере.

Он ми љубазно и без и најмањег немира и устезања исприча, да је много путовао: да је био у Африци, у Индији, у Америци, најзад додаде смејући се:

— Имао сам и сувише авантура, oh! yes.

Почех најзад говор о лову.

Он ми исприча веома интересантне детаљности о лову на нилске коње, на тигрове, на слонове и чак на гориле.

Ја приметих:

— Све су ове животиње веома страховите?

Он се насмеја:

— Ох! не, најужаснији је човек.

Одједанпут прште у грехотан смех; и са великим задовољством настави:

— Ловио сам и човека, такође.

Потом поче говор о оружју и понуди ме да уђем у кућу, те да ми покаже пушке разнога система.

Салон, у који уђох, бејаше обложен црном свилом. По свили бејашу велики жути цветови, извезени златом, који светљаху као ватра.

Сир Ровел објасни:

— То је јапанска рукотворина.

Најзад, нека чудна ствар привуче моје око.

Са четвртастог комада црвене кадифе, одвајаше се нешто црно.

Ја се приближих; бејаше то рука, рука човечија. Не бејаше рука некога скелета, бела и чиста, већ црна и исушена, са пожутелим ноктима и огољеним мускулима и са траговима давнашње крви по костима у један пут отсеченим, као ударцем скире.

Око ручнога чланка обавијен грдан ланац, закован и готово срастао са овим незгодним делом тела.

Ланац се спајаше са алком, утврђеном за зид; сама алка беше тако јака, да би и слон могао бити за њу привезан.

— Најзад га упитах:

— Шта је ово?

Енглеz мирно одговори:

— То бејаше мој највећи непријатељ. Он бејаше дошао из Америке.

Расечен је био сабљом, а пошто му би згуњена кожа општрим шљунком, осам се дана сушаше на сунцу.

Ја додирнух овај остатак људски, који је требао припадати каквом колосу.

Прсти, несразмерно дуги, бејашу одржавани веома развијеним жилама, које подржавашу кажишеви коже.

Ова рука, с огуњеном кожом, беше ужасна при погледу, те и нехотице причињаваше помисао, да се овде има посла с каквом варварском осветом.

Рекох сир Ровелу:

— Овај човек био је сигурно врло јак?

Енглеz одговори веома нежно:

— Аoh! yes, али ја бејаш јачи од њега. Сад сам наместио овај ланац да га држим.

Помислих да се шали:

Ланац је више непотребан; рука не може умаћи.

Сир Џон Ровел одговори мрачно:

— Често хоће да умакне, ланац је потребан.

Погледнух потајно Енглеза, испитујући његово лице, двоумећи: да ли је луд или рђав шаљивац.

Али с његовог лица не могах ништа прочитати, бејаше мирно и прстодушно.

Скренух разговор на друге ствари, и почех се дивити његовим пушкама.

Опазих, да три пуна револвера леже на дохвату, као да овај човек живи у сталној бојазни од каквог напада.

Одох још неколико пута к њему, па прекидох: а и причања о њему престаше.

*

Протече једна цела година, кад једнога јутра, при крају новембра, мој ме слуга пробуди и јави ми, да је те ноћи убијен Сир Џон Ровел.

После пола часа ја уђох у Енглезову кућу с полицијским комесаром и жандармериским капетаном.

Енглезов слуга, уплашен и у очајању, плакаше пред вратима. Ја посумњах с прва на овог човека, али он беше невин.

Никада се не могаше наћи убица.

Улазећи у собу Сир Џонову, опазих с прва погледа лешину, леђима положену на сред собе.

Капут му беше сав исцепан, један рукав готово откинут; сви знаци говораху, да је Сир Ровел издржао ужасну борбу с неким.

Енглеz бејаше удављен. На његовом црном и надувеном лицу изгледаше исписан ужасан страх.

Он међ својим стиснутим зубима држаше нешто.

На врату се виђашу пет рупа, за које би се рекло, да су причињене гвозденим јексерима.

Врат бејаше сав крвав. Дође и лекар. Он дуго испитиваше трагове прстију на врату; најзад промрмља ове чудновате речи:

— Изгледа, као да га је какав скелет удавио. Језа ме свег прође, те и нехотице баких очи на зид, на место где бејаш негда видео ону ужасну руку са згуњеном кожом.

Ње не бејаше више тамо.

Ланац разбијен, висаше.

Сагнух се к мртвацу и нађем у његовим згрченим устима један од прстију оне ишчезле руке. Прст беше отсечен или, боље рећи, прегринен баш код другог зглавка.

Затим приступисмо констатовању. Ништа се не откри.

Ни једна врата не бејашу повређена, ни један прозор не бејаше разбијен, нити и једно парче намештаја покренуто са свог места!

Енглеzови пси, чувари, не бејашу се будили преко ноћ.

Ево у неколико речи исказа његовог слуге:

За последњи месец дана његов господар бејаше веома узбуђен. Бејаше примио много писама, тек спаљених.

Често у чудноватој јарости, која личаше на наступ лудила, узимаше корбач и шибаше ову осушену и уланчену руку.

Он легаше доцкан и веома брижљиво се затвараше. Имађаше оружја увек на домаху.

Често ноћу он громко говораше, као да се препире са неким.

Ове ноћи, случајем, не бејаше се из његове собе чуо никакав шум, и таман је слуга хтео да отвори прозоре, кад спази сир Ровела убијена.

Слуга ни у кога не сумњаше.

Ја испричах полицијским чиновницима оно што знађах о сир Ровелу.

Поведе се истрага по целом острву. Ништа се не дознаде.

Кад, једне ноћи, три месеца по злочину, сних ужасан сан. Сневах, да гледам руку, ону ужасну руку, како трчи као скорпија или као паук, дуж мојих завеса и зидова. Три пута се будих и три пута поново заспах. Сва три пута сањах тај гнусни остатак, где трчи око моје собе, ступајући претима као канцама.

Сутрадан нађоше на гробљу, на гробу Сир Џона Ровела некакву руку и донесоше је к мени,

Не могаше се никако наћи њена друга, јер прста кажи-пута не достајаше.

Ето, госпође, моје историје. Ја не знам више ништа о томе.

Даме бејашу застрашене и поблеле.

Једна од њих повика: — није такав свршетак нити пристаје такво објашњење!

Ми нећемо моћи заспати, ако нам не кажете шта се вама догодило по овом проналаску.

Иследни се судија строго осмехну.

— Ах, ја, госпође, мислим да покварим ваше ужасне сањарије својим објашњењем.

Ја мислим, да законити власник те руке не бејаше мртав и да је дошао са оном, која му остаде, да тражи ову другу. Али не могах дознати из околности, на који је начин то извршио.

Мислим, да и у овој ствари имамо посла с каквом крвном осветом.

Једна дама промрмља:

— Не, то неће бити тако.

Истражни судија, све једнако се смешећи, закључи:

— Ја сам вам казао, да нас моје објашњење неће задовољити.

С француског

Милутин Е. Мићић

ИЗ СТРАНОГ СВЕТА

Допис из Берлина

Берлин 11/XI 99.

Поштовани г. уредниче,

Прекјуче у четири и по сах. стигао је у Хамбург из Рио де Женера Јозеф Генчи са женом, праћен двојцом бразилијанских полицајаца. У једном од скорашњих бројева, „Полиц. Гласник“ је донео потерницу с његовом сликом.*)

На њега се сумња, да је пре две године, као портир у једној кући у Берлину убио газдарицу од куће и њену кћер, сneo их у подрум и затрпао, па онда заједно са својом женом утекао. Газдарица од куће дала му је бесплатан стан, а за то је морао Генчи водити надзор над кућом и купити станарину од осталих кираџија. Доказано је, да је пре извршеног убиства покупио велику суму, која код убијених није нађена.

Чим су лешеви нађени сумња је, разуме се, на њега пала, али њега нигде није било. Ипак пре четири недеље ухваћен је у Бразилији.

За све време војње из Рио де Женера до Хамбурга, а то је готово четири недеље, Генчи је био прилично миран, врло је мало говорио, али је потпуно оседео; његова жена пак плакала је непрестано. Пред Хамбургом су их оковали.

У Хамбургу су предати немачкој полицији, која их је одмах возом спровела у Берлин.

На путу из Хамбурга за Берлин, Генчи је био миран, али потпуно утучен, тако да је изгледао као да ће одмах, на првом испиту све признати.

Али на против, он одриче све. Његова жена такође. На питање зашто је утекао из Берлина вели, да је то учинио због тога, што је проневерио покупљену кирију.

Из Берлина је отишао у Хале, затим у Хановер, одавде у Амстердам и ту је тек из новина дознао, да је његова газдарица и ове кћи убијена. У први мах дошла му је мисао, да се врати, али кад је увидео, да му нико неће веровати и да ће га свако сматрати за убицу, бежао је даље. Он тврди, да је убица Х. који има ресторан у истој кући и по чијој је наредби он, као портир куће, донео песак у подрум, у коме су нађени затрпани лешеви матере и кћери.

Његова жена плачући прича, да она о убиству ништа не зна, али вели, да јој је пало у очи, како њен муж за време пута, на свима станицама марљиво чита новине.

Али поред свега одрицања изгледа, да је Генчи убилац, јер је у његовом коферу нађена једна гвоздена полука попрскана крвљу.

Ових дана почиње испит.

Шта даље буде јавићу.

Д.

БЕРЛИНСКЕ ПРОПАЛИЦЕ, ЛОПОВИ И ВАРАЛИЦЕ

(НАСТАВАК)

Сви ови женски дућански лопови, као и кесарошице, траже прилику, да се одмах по извршеној крађи ослободе крадених

ствари, те их обично предају својим помоћницима. Ако се одмах дигне потера за њима, па буду ухваћене и затворене кад су већ предале своје крадене ствари помоћницима, онда је наравно претресање њихово безуспешно. Ако их пак ухвате пре но што су се ослободиле крадених ствари, оне их се на врло вешт начин ослободе путем до полиције, па тамо вичу и протестују, што су их затварали, кад нису криве.

Са невероватном дрскошћу иду на посао лопови, који краду ствари из дућанских излога; често притискују један део излога терпетинским еластером, а често буше ручу на дрвету од оквира на излогу, те кроз те отворе провлаче извијене жице, које имају на врху облик куке; њима извлаче из излога разне ствари, као прстење, ланчеве, гривне итд. Да их при том не би приметили пролазници, обично их својим леђима скрију њихови помоћници, који се поред њих живо разговарају, или гледају с великим интересовањем у излог.

С истом дрскошћу краду се ствари и из покретних излога, који имају облик стаклених ормана, па се такви износе испред дућана. Лопов се обуче као калфа из дућана, па често и без капе, са пером за увом, изиђе на улицу, откачи лако излог, јер се већ у напред упознао са закачкама, уноси га у авлију, и ту га удешеним калаузом отвара, вади из њега све ствари, меће их под капут и у џепове, па га одмах за тим нестаје. Дешава се често и то, да лопов побегне мирно са целим излогом.

Сад долазе на ред лопови, који краду ствари из теретних кола, на која нико не пази. Дешава се често, да кочијаш уђе у какву кућу послом, или заседне у крчми, а кола му остану на улици, и на њих нема ко да пази; то добро знају лопови, па да их не би могли лако приметити, они се облаче у одело носача, који вуку робу на својим ручним колицима, и тако прилазе таквим колицима, узимају из њих ствари, које могу да понесу, међу их у своја колица, па се спокојно удаљавају с пуним колицима. Сума, колико су вределе на тај начин крадене ствари, била је огромна сваке године, све до најновијег доба, када се доскочило тим дрским лоповима. Да би притекла у помоћ шпедитерима, који су том приликом највише страдали, полиција се ту послужила једним лукавством, и то ево како:

Неколико кола напуњених сандуцима и балама робе, који су били покривени дебелом платном, ишла су по берлинским улицама; обично их је терао кочијаш, који је изгледао принапит, и код сваке кафане и механе застајао је, улазио унутра и пио, а кола је остављао на пољу без надзора. Тиме су, разуме се, покушали да се користе лопови од те „струке“; те су један или двојица долазили с колицима до кола и кад је који завукао руку испод платна, да украде коју балу, већ су га ухватиле снажне руке полицајаца, који је са још једним жандармом седео скривен у колима међу стварима. На тај је начин за кратко време ухваћено преко двадесет лопова такве врсте.

Међу даље чланове берлинског лоповског света долазе такви лопови, који краду на овај начин: дођу у гостионицу и ту заноче, па кад гостионичар оде да спава, они се дигну, отворе гостионицу и по читава кола ствари однесу преко ноћ. Даље тавански лопови, који краду само ствари и рубље по тавану; кујнски лопови, који грабе прилику, кад куварице оставе без надзора отворену кујну за који тренутак, те тада улазе у кујну и дижу на брзу руку све ствари од вредности, као сребрне кашике, прстење сребрно за салвете, велике кашике и друге ствари. Даље подрумски лопови, који обично краду најбоља вина по подрумима; лопови деце, који измамљују новац од деце, које су им дали родитељи да купе што год, а краду им чак и мињуше из ушију; даље лопови, који претресају џепове оних лицима, која преспавају ноћи по клубу на шеталиштима; лопови по кафанама, који имају особити „пик“ на биљарске лопте, звонца итд. Лопови паса; ови обично украду пса, па га или продаду или га враћају, као „нађена“ њиховом газди, добијајући за то велику награду. Даље долазе лопови по хотелима, лопови голубова итд. Као што се види, берлински лопови не бирају — краду што год им дође до руку!

Шта се све краде у Берлину, често човек не може ни да верује. Лаковане ципеле, кошуље, четке, гвоздене игле, вулене поткошуље, кутије са прашком за зубе, пудери, тејови, медицинске књиге, испушене „муштикле“ од морске пене, поникљени челични чешљеви, прашак за инсекте, компоти, серум за

*) У бр. 28. т. г. и „Полицајцу“ за 1898, стр. 122.

дифтеритис — све је то наша полиција код једног лоповског јатака. Има чак и таквих лопова, који краду кровове од лима са кућа, и носе их на колицима. Има и лопова ради „машења брка“. Они имају дугачке мотке, на врху зашиљене, и њима скидају из прозора зечеве, гуске итд. Један је такав лопов хтео да украде печеницу из прозора, али како је ова била јако причвршћена, куварица је чула шум, отворила прозор, и чула одоздо глас лопова: „Хеј, ви, баш је сад био овде један човек, и хтео је да украде из прозора гуску, припазите на њу!“ — Наравно да се куварица пожурила да склони гуску, али у тај мах добила такав ударац преко руке, да је гуска пала право у руке лопову! — —

* * *

По себи се разуме, да једна светска варош, као што је Берлин, има врло повољно земљиште за све могуће, а често по изгледу и немогуће преваре и швиндлераје, као и за задржавање свих могућих пропалих егзистенца. Берлин броји на хиљаде такви људи, који заслужују средства за живот само на непоштен начин; па колико је велики број њихов. толико је исто велика разноврсност њихових лажних манипулација; од толиких ћемо поменути овде само неколико карактеристичнијих.

Биће да су најопасније интернационалне варалице, које се обично представљају као отмени странци са врло звучним именима, те с помоћу својих финих манира улазе и у боља друштва, ту наравно извршују своје преваре; но појамно је, да се они ту не задовољавају малим пленом. Та интернационална господа имају особит „пик“ на јувелире, и човек се мора чудити, каква све нова средства измишљавају, да преваре и оштете баш те људе, који су до сада већ довољно оштећени да би у будуће били обазриви.

Тако уђе у једну јувелирску радњу човек, који се представи као гроф, нареди да му се изнесе златних ствари за више стотина талира, и замоли да му се те ствари однесу у хотел, а он ће их тамо платити. У хотел дође помоћник јувелиров, и гроф исплати један део рачуна у звечећем новцу, а за остатак, који је био много већи, даде чек на једну познату берлинску банку. Помоћник се устеже да га прими, али гроф одмах зове свога слугу и предаје му чек, с наредбом, да по пријему новаца исплати јувелировом помоћнику рачун. Помоћник се удалује сада умирен, а — — грофа одмах нестаје заједно са накитом, јер је слугу свога погодио био баш у очи тога дана!

Данас не успевају већ тако „наивне“ преваре; то варалице врло добро знају. У једну велику јувелирску радњу уђе некакав врло отмен господин, представи се као лорд Ш., те изабра врло диван накит од тридесет хиљада марака, даде да се метне у једну фину кесицу, и нареди јувелиру, да све то одмах пошаље по свом заступнику њему у хотел, где ће одмах и рачун исплатити. Заступник јувелиров дође у хотел и предаде јувеле лорду овај их прими и метне у фијоку од писаћег стола, који је био ту у соби, закључа их и оде у побочну собу за новац. Трговац је чекао, јер је био сигуран за свој накит, који је био закључан одмах крај њега. Прође један сат, и трговац већ изиђе из стрпљења, те уђе у собу, у коју је лорд отишао за паре, али ова беше празна; тек се онда трговац пренерази, кад виде направљену рупу у зиду, који је раздвајао ту собу од оне, где је био писаћи сто, и кад виде да је на тај начин извађен накит из стола, који је такође био проваљен. Али, наравно, „лорд“ је био већ иза девет гора!

(Наставиће се).

ИЗ СУДСКЕ МЕДИЦИНЕ

(НАСТАВАК)

19. Пример

Да ли је убиство или самоубиство од задаве? — 22 априла 18. године у 10 сати изјутра примете становници једне куће, да из прозора на једном стану, у коме је сама живела седамдесет и двогодишња жена, излази дим. Врата су била на њеном стану затворена, и кад су прозори разбијени и тако отворени капци, покушао је густ дим из собе. Слама је у кревету била нагорела, кључ од закључане собе није се нашао, а леш

је старе госпође Б. нађен да седи на столицу, и сав је изглед био, да је старица удављена. Неколико корачаји од ње била је укуцана на зиду једна кука, на којој је једним крајем доле окренутим висила једна платнена марама, увијена, дебљине од прилике као палац. У соби су били отворени сви ормани, и новчани ефекти. Одмах су изнели лешину у ходник, и лекари су А., Ф. и К. одмах покушали да је поврате у живот, али им то не испале за руком. Пошто су прегледали лешину, нашли су на врату јаке бразде од задаве; са леве су стране биле јаче, а на неким местима и двоструке. Лице је било у лешине плаво. Доктор А. изјави после четири дана, да те бразде нису тако јасне као пређе. Неки раденик Х. рече: „Да су на врату биле неке бразде од ударца бичем“; исти је раденик помагао лекарима при покушају да поврате старицу у живот. 26. априла секцирана је лешина; дакле четири дана после смрти. У коси јој се још налазило перје од јастука, језик је био надувен али блед, и био је између крзубих вилица. Руке и нокти су на њима били плаве боје. На левом образу била је једна мала греботина, а на носу и устима, чије су усне биле плаве нашло се мало влажне крви. Прегледани су сви унутрашњи органи, и према свима спољашњим и унутрашњим знацима нађено је, да је сецирана старица умрла од задаве. Несумњиво је било, да је то било насилна смрт, јер су ови трагови на врату издавали, да није смрт наступила вешањем, као што је злочинац хтео да завара траг, наместивши умчу на куку. Није било кључа од закључаних врата, није било оруђа, којим би се могла старица сама обесити, на врату; све је то убица превидео, а нарочито то, да старица није могла сама да седне на столицу, пошто се сама обесила! Убице или убица је остао непронађен. (Наставиће се).

ОБЈАВА

Драгић Вилотић из Лесковца, среза и округа ваљевског, који се одметнуо испод земаљских власти и почео чинити зла дела није се предао власти, на што је позват објавом овога начелства од 23 октобра т. г. Бр. 11401 која је штампана у „Српским Новинама“ бр. 241 од ове године. С тога начелство окр. ваљевског на основу чл. 3 закона о хватању и утамањивању хајдука, овим оглашава за хајдука истога Драгића, с тим да је од данас слободно сваком убити га. Драгићу је 35 година. стаса је средњег, кртуљаст, косе црне, црномањаст, образа округлих, очију црних, носа малог, бркова великих, црних, браде црне. Од одела на себи носи сукнене чакшире и копоран, на глави фес а на ногама опанке са кајишима.

Бр. 12213. Из Начелства округа ваљевског, 11 новембра 1899 г., у Ваљеву.

ТРАЖЕ СЕ

Александра Јанићијевића, бив. ђака, окривљеног за опасну крађу, за кога се не зна где се сада налази, тражи начелство округа пиротског актом Бр. 8611. Пронађеног треба стражарно спровести поменутом начелству, или Управи града Београда с позивом на Бр. 28522.

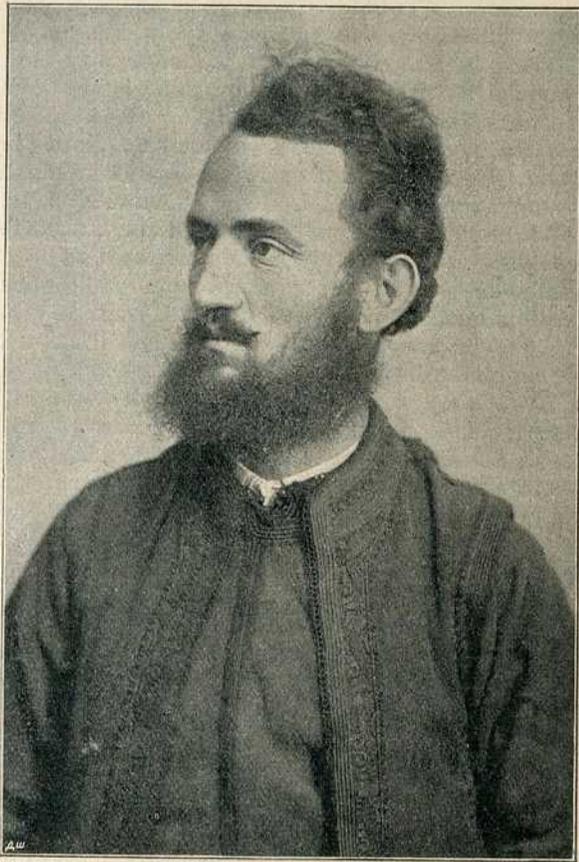
ПОТЕРА.

Рака Већировић, скитачки Циганин, извршио је крађу коња Благоју и Лазару браћи Симићима из Књажевца и побегао. Он има 18—19 година, средњег је стаса, пун је, црномањаст. Начелство окр. крајинског депешом Бр. 10626 од 18 тек мес. моли све полиц. власти, да Раку у својим домањима живо потраже и у случају проналаска њему стражарно спроведу. Акт Управе града Београда 28554

Мамут Алић, бив. слуга Мише Манића, кафеџије у Пироту, извршио је опасну крађу Ранчи Крстићу, виноградији из истог места, и побегао. Мамут је средњег раста, бркова црних, обријан је. Наређује се тражење. Пронађеног треба стражарно спровести начелству округа пиротског с позивом на Бр. 8205, или Управи града Београда на Бр. 28175.

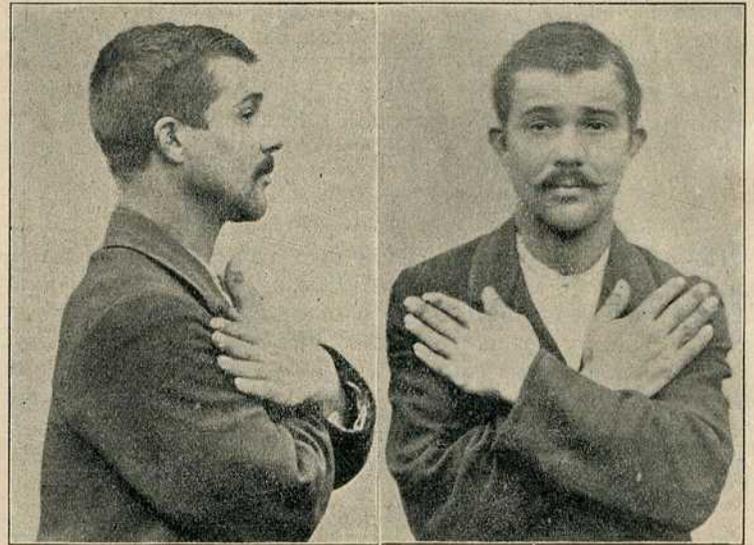
Алекса Жујевић. У вези ранијег огласа у „Српским Новинама“ и „Полицијском Гласнику“ (бр. 31. и 33. стр. 239 и 255 ове године) којим је Алекса Жујевић из Неменикућа, ср. космајског оглашен за хајдука, начелство округа подунавског

послало је ову слику његову преко Управе гр. Београда, да се донесе у „Полицијском Гласнику“ те да би и оне власти које Алексу лично не познају по овој слици могле да га познаду. По

родитеља, да је по занимању пекар и да је још као мали отишао из Србије.

Да би се утврдила тачно индентичност овога лица, Управа града Београда позива све власти у земљи а нарочито начел-

ника среза алексиначког, да у најкраћем року прибаве најтачније биографске и остале податке о овоме лицу и исте њој доставе.

II.

Начелство округа пиротског, актом својим од 16. ов. мес. Бр. 9062., послало је уредништву нашега листа ове две фото-

графичке лица, које је истог дана (16. новембра) ухваћено у Пироту као веома сумњиво. На саслушању казало је прво да се зове **Јосиф Шнадрег**, трговац из Сомбора, а затим **Стјепан Чолић**, равнатељ помоћних уреда краљев. судбеног стола у Загребу. Претресом извршеним над њим, код њега није нађено никаквих исправа осим карте срп. држав. железница, која важи од Београда до Софије, и у новцу 700 форината аустр. вредности. Начелство сумња да ово лице није извршило негде какву крађу, с тога је послало ове две слике да се у листу изнесу како би се што више могло сазнати о њему.

ИЗЈАВЕ, ПОРУКЕ И ОДГОВОРИ УРЕДНИШТВА

Уред. „Полиц. Гласн.“ потребан је преводилац с руског језика.

сазнању, Алекса се с времена на време јавља на разним пограничним местима, зато начелство обраћа нарочиту пажњу пограничним средским властима.

Александер Н., сајција, пореклом Хрват или Словак, пре кратког времена бавио се у вар. Младеновцу, среза космајског ради оправке сатова тамош. грађанима. Пошто је покупио сатове и то: од Максима Јовића ср. писара један мали златан сат женски; од Ристе Јовановића трг. 1 мушки сребрни сат; од Милутина Борђевића воскара и од Спасоја Маринковића по 1 сат, — побегло је некуд.

Начелник ср. космајског, округа подунавског, послао је слику његову актом од 6. ов. мес. Бр. 15.761., да се у листу донесе, и моли све полициске власти да овога варалицу потраже и нађеног њему стражарно спроведу.

Александер се може спровести и Управи гр. Београда, која је такође расписала потерницу за проналазак његов, актом од 15. овог месеца под Бр. 28246.

КО СУ ОВО?

I.

Ово лице ухваћено је и притворено у једном месту у Аустро-Угарској због извесне кривице. На испиту своје код дотичне тамошње власти, оно је изјавило: да се зове Милан Стојичић и да је 1870 год. рођен у Алексинцу од сиротних